

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/320/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314201419
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5314201419.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v spore žalobkyne: O. G., nar. XX.XX.XXXX, Z. XXX, H. S., Česká republika, zastúpená spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisárik s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1A, 022 01 Čadca, IČO: 36 866 849, proti žalovanej: V. S., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX Z. XXX, zastúpenej splnomocneným zástupcom JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom so sídlom O. XXXX, XXX XX T., o určenie práva užívať nehnuteľnosť, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 8C/33/2014-220a zo dňa 12. mája 2017 v spojení s opravným uznesením č. k. 8C/33/2014-279 zo dňa 23. augusta 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** voči žalobkyni **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie zamietol žalobu (výrok I.) zo dňa 17.02.2014, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť strpieť právo žalobkyne na vstup do rodinného domu č. XXX, postaveného na parcele C-KN 2329/1, nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX kat. úz. Z. a jeho riadneho užívania (ďalej aj „sporná nehnuteľnosť“). Zároveň súd žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Z jeho odôvodnenia po vykonanom dokazovaní vo veci a aplikácii ust. § 488, § 489, § 491 ods. 1, 2, § 492, § 493, § 494 Občianskeho zákonníka vyplýva, že žalobkyňa si svoj nárok uplatnila na základe osvedčenia o dedičstve č. k. D1603/97-48 z 10.10.2002 vydaného v dedičskom konaní - po poručiťke O. G., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX (matke žalobkyne). Z obsahu dedičskej dohody vyplynulo, že preberateľom dedičstva po poručiťke pozostávajúceho z domu súp. č. XXX, postavenom na parcele KN č. 2329 a ďalších pozemkov zapísaných na LV č. XXX v kat. úz. Z., sa stal L. G. s povinnosťou vyplatiť spoludedičom V. Z., O. G., H. T. a H. G. po 26.000,- Sk a s právom bezodplatného doživotného užívania domu č. XXX v prospech všetkých spoludedičov bez povinnosti vyplatiť spoludedičku O. G.. Žalobkyňa sa domáhala plnenia zo záväzku špecifikovanom v konaní o dedičstve a prevzatom dedičom L. G.. Tento nárok si neuplatňovala titulom vecného bremena. Darovacou zmluvou zo dňa 25.11.2009 (V3061/09 z 10.12.2009) previedol L. G. spornú nehnuteľnosť na svoju dcéru V. S. (žalovanú). Podľa tvrdení žalobkyne, žalovaná ako výlučná vlastníčka jej bráni v užívaní tejto spornej nehnuteľnosti, ku ktorej povinnosti sa zaviazal jej právny predchodca. Problémy s užívaním domu mali nastať po smrti O. G. (po roku 2009). Žalobkyňa tvrdila, že s prevodom spornej nehnuteľnosti na žalovanú prešla aj povinnosť jej právneho predchodcu zabezpečiť žalobkyni právo doživotného užívania spornej nehnuteľnosti. Okrem toho, žalovaná ako dcéra darcu musela mať vedomosť o tomto jeho záväzku a v konaní je preto pasívne vecne legitimovaná.

3. Žalovaná navrhla žalobu zamietnuť. Najskôr poukázala na premlčanie výkonu práva, keď žalobkyňa od právoplatnosti dedičského rozhodnutia, t.j. od 10.10.2002 po dobu 10-tich rokov svoje právo ani raz nevykonala, zápisu do katastra nehnuteľností sa domáhala až v roku 2013, neskôr poukázala na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej a súčasne namietala neurčitosť a nezrozumiteľnosť navrhovaného petitu, keď už z dedičskej dohody nie je zrejmé, ktorá časť rodinného domu bola predmetom dedenia. Predmetom dedenia mal byť „rodinný dom č. XXX (1/2-ica pôvodného domu XXX)“.

4. K spôsobu užívania rodinného domu od minulosti po súčasnosť, ako ho žalobkyňa označila „dom o dvoch koncoch“ súd vypočul svedkov. Tento dom pozostával z ľavej časti ako rodinný dom č. XXX, v ktorej bývala poručiťka O. G., neskôr jej syn O. G. a v súčasnosti tam býva žalovaná a z pravej časti ako rodinný dom č. XXX, ktorý postavil L. G. a v súčasnosti v ňom býva spolu so svojou rodinou, pričom súd zisťoval aj bližšie vlastnícke vzťahy tohto rodinného domu, pričom ku dňu rozhodovania súdu L. G. nebol vlastníkom ani jedného označeného rodinného domu (resp. svedkami označovanej časti).

5. Súd vyhodnotil dohodu dedičov o doživotnom a bezodplatnom užívaní spornej nehnuteľností obsiahnutú v osvedčení o dedičstve po poručiťke O. G. ako záväzkovo-právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane osobné právo žalobkyne (vrátane ostatných ustupujúcich dedičov) doživotne a bezplatne užívať rodinný dom súp. č. XXX v kat. úz. Z. a na druhej strane tomuto právu zodpovedajúca povinnosť (osobný záväzok) L. G. ako preberateľa dedičstva, žalobkyni (resp. ostatným dedičom) výkon tohto práva umožniť. Ďalej súd uviedol, že z dohody nevyplýva časová obmedzenosť tohto záväzku trvaním vlastníctva nadobúdateľa ani dojednanie následku pre prípad jeho porušenia. Nakoľko žalovaná nebola účastníčkou dojednávania tohto záväzku, tak jej povinnosť z neho nevyplýva. Povinnosť plniť záväzok vznikol a trvá naďalej u L. G. a vychádzajúc z charakteru dojednaného práva „doživotne“ u žalobkyne sa vzťahuje na dĺžku života. Konajúci súd zdôraznil, že námietka premlčania bola žalovanou vznesená vo vzťahu k vecnému bremenu. Predmetom tohto sporu však vecné bremeno nebolo, preto sa súd ani bližšie nezaoberal touto námietkou.

6. Okresný súd vychádzal z premisy, že dojednaná povinnosť preberateľa dedičstva nemá povahu vecného bremena, t.j. neprechádza na ďalších nadobúdateľov nehnuteľností, preto neprešla ani na žalovanú.

7. Nakoľko v konaní nebolo preukázané nerušené užívanie spornej nehnuteľnosti žalovanou po dobu, po ktorú sa inak právo vydržaním nadobúda, nebolo ani možné tento záväzok prekvalifikovať na právo z vecného bremena.

8. Podľa názoru okresného súdu nemôže zostať bez povšimnutia, že L. G. nadobudol v dedičskom konaní spornú nehnuteľnosť bezodplatne, bez povinnosti vyplatiť žalobkyňu a následne bezodplatne previedol túto nehnuteľnosť na svoju dcéru, u ktorej je viac než len pravdepodobné (vzhľadom na príbuzenský vzťah, ale aj situovanie nehnuteľností, ktoré sú bezprostredne spojené a v ktorej žalovaná bývala a býva), že žalovaná musela mať o práve žalobkyne vedomosť a rovnako si L. G. musel byť vedomý svojho záväzku. Pokiaľ nehnuteľnosť previedol bez toho, aby túto skutočnosť vyriešil s ostatnými v čase darovania žijúcimi, v jeho prospech ustupujúcimi dedičmi, konal v rozpore s dobrými mravmi a takýto výkon práva nemôže požívať súdnu ochranu. Napriek všetkým okolnostiam prípadu, z ktorých možno vyvodiť záver, že žalobkyni svedčí naďalej jej právo zo záväzku obsiahnutého v osvedčení o dedičstve po jej právnej predchodkyni, nemohol jej súd priznať pri takto koncipovanej žalobe úspech. Okresný súd dospel k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej a z tohto dôvodu žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol.

9. Na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a z nich vyplývajúcu zásadu úspechu v konaní na strane žalovanej.

10. Opravným uznesením č. k. 8C/33/2014-279 zo dňa 23. augusta 2018 konajúci súd na návrh žalovanej sanoval len formálne nedostatky, resp. iné zrejmé nesprávnosti obsiahnuté v záhlaví písomného vyhotovenia rozsudku, ako aj jeho odôvodnenia.

11. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote v celom rozsahu podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov, že súd prvej inštancie svojím procesným postupom spôsobil, že konanie má tzv. iné vady, ktoré

mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. d/, písm. h/ CSP), domáhala sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a súčasne náhrady trov odvolacieho konania. Poukázala, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 25. odôvodnenia) konštatoval, že z dohody o doživotnom užívaní spornej nehnuteľnosti nevyplýva právo ustupujúcich dedičov užívať spornú nehnuteľnosť len dotedy, pokiaľ bude vlastníkom L. G. ako preberateľ dedičstva. Ak nebol tento záväzok časovo obmedzený, musí trvať i v súčasnosti, čím je jednoznačne daná opodstatnenosť a dôvodnosť podanej žaloby. Plne sa stotožnila so závermi súdu, že sa nejedná o vecné bremeno, ale tento vzťah je treba posudzovať ako záväzok vyplývajúci z dohody dedičov obsiahnutej v osvedčení o dedičstve. Za správny však nepovažovala záver súdu, že „žalovanej, nakoľko nebola dojednávania tohto záväzku účastná, však povinnosť z neho nevyplýva“. Je toho názoru, že povinnosť plniť záväzok prešla na žalovanú (obdarovanú) samotným prevodom vlastníckeho práva (darovaním). Teda má právo domáhať sa plnenia priamo od žalovanej, ktorá má povinnosť umožniť jej výkon práva domáhajúceho sa v tomto konaní. Uvedený záver súdu postráda akúkoľvek logiku, je nesprávny, nemá oporu v zákone, je arbitrárny, v podmienkach právneho štátu neudržateľný a dochádza ním k odňatiu ústavou zaručeného práva žalobkyne na súdnu ochranu. Preukázateľne má doživotné právo užívania predmetnej nehnuteľnosti, teda je bezpredmetné, kto je vlastníkom danej nehnuteľnosti. Toto jej právo nie je obmedzené vo vzťahu ku konkrétnemu vlastníkovi, ale je obmedzené časovo, doživotne, t.j. až do momentu jej smrti. Čo do výkonu užívacieho práva môže vzniknúť spor iba medzi žalobkyňou ako ustupujúcou dedičkou a oprávneným subjektom a vlastníkom nehnuteľností, ktorý jej v užívaní nehnuteľnosti bráni, teda žalovanou. Záväzok obsiahnutý v dohode dedičov je špecifikovaný jasne, určito a zrozumiteľne, a teda je platný a neexistuje absolútne žiaden objektívny dôvod, prečo by mal byť tento záväzok rozporovaný. Žalovaná bola uzrozumená s právom žalobkyne, nakoľko žalovaná sa v minulosti listom z 28.10.2013 vyjadrila k dedičskému konaniu po poručiťke, kde uviedla, že vôľa účastníkov dedičského konania bola upraviť užívanie predmetnej nehnuteľnosti len ako užívanie v čase dovolenky jednotlivých účastníkov, napriek tomu, že táto vôľa nebola v dedičskom konaní takto zachytená. V konaní bolo nepochybne, užívania ktorej nehnuteľnosti sa domáhala a uvedené nebolo sporné ani medzi ňou a žalovanou. V dedičskom konaní z vlastnej vôle nežiadala výplatu z rodinného domu, nakoľko ako protihodnota jej bolo poskytnuté bezplatné doživotné užívanie domu č. XXX, čo má pre ňu nevyčísľiteľnú hodnotu a konala dobromyseľne. Nepriznanie tohto nároku je teda rozhodne i v rozpore s dobrými mravmi.

12. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Zdôraznila, že v prípade dohody dedičov išlo o čisto osobný záväzok L. G., ktorý žiadnym právnym úkonom neprešiel na žalovanú ako ďalšiu nadobúdateľku nehnuteľnosti. Opätovne namietala svoju pasívnu legitimitáciu, pre nedostatok ktorej žalobkyňa nemôže od nej požadovať splnenie záväzku, ku ktorému sa nezaviazala, dokonca do doručenia žaloby o ňom nemala ani vedomosť. Túto povinnosť by mala len v prípade vecného bremena, no v rámci dokazovania bolo jasne preukázané, že išlo o osobný záväzok, čo ani samotná žalobkyňa vo svojom odvolaní nespochybňovala. Zopakovala svoje tvrdenie z predchádzajúceho konania, že predmet dedičstva považovala za nejasný, neurčitý a nezrozumiteľný, nakoľko v osvedčení o dedičstve nie je konkrétne definované, ktoré časti dvojdomu, ktoré miestnosti a v akom rozsahu spadajú pod právo doživotného užívania žalobkyňou. Samotná žalobkyňa vo svojom vyjadrení na pojednávaní potvrdila túto nejasnosť, neurčitosť a nezrozumiteľnosť osvedčenia o dedičstve, keď sa vyjadrila, že predmetom dedenia bola „tá časť vľavo XXX“, a teda už aj v dedičstve bol zmätok. Opätovne poukázala aj na rozpor žalobného petitu so znením dedičského rozhodnutia, nakoľko sa žalobkyňa domáhala práva na vstup do rodinného domu súp. č. XXX.

13. V odvolacej replike žalobkyňa v podstate zopakovala argumentáciu z odvolania, rovnako odvolacia duplika žalovanej je v duchu argumentácie vyjadrenia k odvolaniu. S ďalšími podaniami strán sporu odvolací súd v priebehu odvolacieho konania nedisponoval.

14. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379 CSP a § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v zamietajúcom výroku (výrok I.) ako i v závislom výroku o trovách konania (výrok II.) v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

15. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Takýto postup je v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (pozri napr. III. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09).

16. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalobkyne uvedené v jej opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné. S ohľadom k obsahu podaného odvolania je zrejmé, že odvolateľka sa nestotožnila s právnymi závermi súdu prvej inštancie tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku.

17. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových tvrdení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu a táto činnosť je výhradne v právomoci súdu. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

19. V prejednávanej veci nebolo medzi stranami sporné, že v dedičskom konaní L. G. - syn poručiteľky prevzal na seba dedičskou dohodou záväzok poskytnúť žalobkyni právo bezodplatného doživotného užívania spornej nehnuteľností. Súčasne nebolo sporným, že tento záväzok mal iba obligačný charakter. Pre úplnosť treba dodať, že z vykonaného dokazovania mal súd dostatočne ustálené v koho prospech bol záväzok prevzatý, k čomu sa viazal (k domu č. XXX, z výslovného prejavu žalobkyne vyplynulo, že na dom č. XXX si nerobila žiadne nároky) a na aké časové obdobie znel.

20. Záväzkový právny vzťah je charakterizovaný tým, že jeho účastníci sú vždy aspoň dva individuálne určené subjekty (oprávnený - veriteľ, povinný-dlžník), vystupujúce v opačnom postavení, jeden je subjektom práva a druhý subjektom povinnosti. Veriteľom je ten subjekt záväzkového vzťahu, ktorý má subjektívne právo od dlžníka niečo požadovať. Pojem veriteľ a dlžník Občiansky zákonník výslovne používa v prípadoch, aj keď výslovne nejde o záväzok s peňažným plnením. Právo a povinnosť sú tu v určitej relácii, preto sa záväzkové vzťahy označujú ako relatívne právne vzťahy, t.j. pôsobia iba medzi účastníkmi záväzkového vzťahu (inter partes). Ak má pôsobiť aj voči tretím osobám, musí to byť účastníkmi právneho vzťahu výslovne dojednané. V niektorých prípadoch má záväzkový právny vzťah aj vecnoprávne účinky, ktoré viažu tretie osoby. Tak je tomu napr. v prípade prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo v prípade vecného bremena, ktoré vzniklo na základe zákona. Obsahom záväzkovo právneho vzťahu sú práva a povinnosti jeho účastníkov. Dlžník má predovšetkým povinnosť poskytnúť veriteľovi určité plnenie (niečo dať, niečo konať, niečo sa zdržať alebo niečo trpieť) a veriteľ má naopak právo toto plnenie od dlžníka požadovať. Tým sa odlišujú od práv vecných, ktoré pôsobia absolútne, t.j. voči všetkým ostatným subjektom. Zmluvne možno dojednať obmedzenie vlastníckeho práva obdobné vecným bremenám a to tak, že tieto obmedzenia nemajú vecnoprávny charakter. Patria k nim napr. tzv. zaopatrovacie zmluvy, ktoré sa uzatvárajú ako zmluvy inominantné v zmysle ustanovenia § 51 Občianskeho zákonníka. Z praxe sú bežne známe zaopatrovacie zmluvy dojednané najčastejšie v rámci darovacej zmluvy, ktorou rodičia darujú dieťaťu nehnuteľnosť so súčasným zriadením obligačného práva doživotného užívania prevádzaných nehnuteľností. V súčasnej dobe sú to

namiesto zaopatrovacích zmlúv zmluvy o doživotnom užívaní nehnuteľností ako nepomenované zmluvy, ktoré nemajú vecnoprávne účinky.

21. Vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v dedičskom konaní po poručiteľke O. G. dedič L. G. prevzal na seba iba osobný záväzok v zmysle označenej dedičskej dohody a tento záväzok s prevodom nehnuteľností (jej darovaním) neprešiel na žalovanú ako jeho právnu nástupníčku. Z obsahu tejto dedičskej dohody nevyplýva vecnoprávny charakter dojednanej povinnosti dediča, nakoniec ani žalobkyňa sa nedomáhala práva z vecného bremena. Ako uviedol odvolací súd vyššie ak má prevzatý záväzok obligačný charakter pôsobí len medzi účastníkmi tohto vzťahu, vo vzťahu k tretím osobám (napr. žalovanej) môže vyvolať účinky, len v prípade takéhoto výslovného dojednania. Iba za predpokladu, že prevzatá povinnosť by mala vecnoprávnu povahu, s prevodom nehnuteľnosti by na jej nadobúdateľa prešla aj táto povinnosť. Neušlo pozornosť odvolacieho súdu, že žalobkyňa sa titulom osvedčenia o dedičstve (pred podaním žaloby) domáhala na príslušnom správnom úrade zápisu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu spočívajúceho v doživotnom užívaní domu č. XXX, vkladom. Už z dohody dedičov by malo byť absolútne zrejmé, či toto právo má povahu vecného bremena a zapisuje sa do katastra nehnuteľností, alebo ide o osobný záväzok, ktorý sa do katastra nehnuteľností nezapisuje. V prípade nejasností, kataster užívacie právo na list vlastníctva v časti C nezapíše (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžr/7/2010 zo dňa 21.06.2011). Aj v danom prípade správny orgán nevykonal zápis v zmysle návrhu žalobkyne z dôvodu, že dohoda obsiahnutá v osvedčení o dedičstve (č. D 1603/97) nebola zriadená formou vecného bremena. Záver okresného súdu o absencii pasívnej vecnej legitímácie u žalovanej je tak vecne správny.

22. Ak došlo k uzavretiu zmluvy o prevode nehnuteľnosti, obsah ktorej je v rozpore s prevzatým záväzkom ohľadom poskytovania bezodplatného užívania domu a nový nadobúdateľ sa neviazal na rovnaký záväzok, nemožno plnenie od nového nadobúdateľa vyžadovať. Podľa názoru odvolacieho súdu, len z tohto dôvodu nie je možné považovať zmluvu o prevode spornej nehnuteľností za neplatnú. Pretože záväzkový právny vzťah medzi pôvodným vlastníkom nehnuteľností a žalobkyňou naďalej trvá (v rámci tohto konania nebol preukázaný jeho zánik), mohla by sa oprávnená osoba (žalobkyňa) domáhať protihodnoty plnenia (napr. vyjadrenej v peňažnom ekvivalente) vhodne zvolenou žalobou. Preto je správny aj záver okresného súdu, že žalobkyňa ne zvolila správnu žalobu.

23. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti, ako aj vo výroku o trovách konania, voči ktorému neboli vznesené osobitné odvolacie námietky, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP aplikujúc zásadu úspechu strany sporu v odvolacom konaní tak, že žalovanej priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania vrátane trov tohto odvolacieho konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 76 C. m. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)